

اتاقی که در آنجا اتفاق افتاد

هتل کالیفرنیا

«مادبلین وسترهوت» منشی شخصی ترامپ در اتاق «بیضی بیرونی» که معمولاً منشی‌ها و دستیاران شخصی رئیس جمهوری در آنجا می‌نشینند سه‌شنبه روزی به من زنگ زده بود تا ارتباط تلفنی من را با ترامپ برقرار کند اما آن روز تلفن همراهم را در حالت بدون زنگ گذاشته بودم و به همین دلیل این تماس برقرار نشد. همان گونه که قابل پیش‌بینی بود وقتی من زنگ زدم سر ترامپ شلوغ بود و به همین دلیل از خانم وسترهوت پرسیدم که آیا می‌داند ترامپ چه کاری با من داشت؟ البته نگران اعمال فشار همه‌جانبه برای پذیرش مسئولیتی که دوست نداشتم نیز بودم. وسترهوت پاسخ داد: «اوه، او فقط می‌خواست به شما بگوید که فوق‌العاده هستی.» خانم منشی همچنین گفت که ترامپ می‌خواست از من به خاطر اینکه به مارالاگو رفته بودم تشکر کند. به او گفتم لطف دارند، قصد نداشتم مزاحم ایشان بشوم و واقعاً نیازی نبود دوباره تماس بگیرند. به این ترتیب امیدوار شدم که توانستم جان سالم از مهلکه به در ببرم. اما چند روز بعد وسترهوت – که آن موقع‌ها همیشه سر حال و سرزنده بود– به من پیام داد که رئیس جمهوری می‌خواهد شما را ببیند. قانع شده بودم که قرار است در موقعیت نامعلومی قرار بگیریم اما خوشبختانه برای دو هفته کشور را ترک کردم و باز خطر از بیخ گوشم گذشت.

می‌شود فرار کرد اما نمی‌شود برای همیشه مخفی شد. بعد از صرف ناهار با مک مستر در کاخ سفید، دیدار با ترامپ سرانجام برای تاریخ ۲۳ مارس تعیین شد. قبل از این دیدار برای اینکه شفاف باشم به بنن پیام دادم: من فقط علاقه‌مند به پست وزارت خارجه یا مشاور امنیت ملی هستم و تا جایی که می‌دانم هیچ یک از این پست‌ها در حال حاضر خالی نیست. روزی که برای اولین بار پس از گذشت بیش از ۱۰ سال وارد بال غربی ساختمان کاخ سفید و محل دفتر رئیس جمهوری شدم اتفاقاً گروه بزرگی از خبرنگاران نیز منتظر مصاحبه با اعضای جمهورخواه مجلس نمایندگان آمریکا بودند که در تلاش برای نفوذ بیمه درمانی دولت اوباما موسوم به «اوباما کر» ناکام مانده بودند و برای گفت‌وگو در این باره با ترامپ دیدار داشتند. این تنها چیزی بود که من نیاز داشتم، حتی با توجه به اینکه قصد نداشتم به هیچ یک از سوالات خبرنگاران پاسخ دهم. البته در عصر نوئیتز، حتی صحبت نکردن و خبرنگاران هم خود یک خبر است همان گونه که یک خبرنگار نوئیت کرد: «گلن تراش» (خبرنگار نیویورک تایمز): جان بولتون همین حالا وارد بال غربی کاخ سفید شد. از او پرسیدم آنجا چه می‌کند؟ بولتون زد و گفت «لابچه بهداشت‌اش درمان!!!!»

بعدها دیدم که «باب» (رابرت کوستا) از روزنامه واشنگتن پست نیز وقتی وارد کاخ سفید می‌شدم، چنین نوئیتی زده بود: رابرت کوستا: ترامپ قصد دارد جان بولتون را به دولت دعوت کند. به همین دلیل بولتون امروز در کاخ سفید است، متعجبم مذاکرات ادامه دارد.

قبل از دیدار با ترامپ اوقات دلپذیری را هنگام صرف ناهار با مک مستر داشتم و درباره مسائل عراق، ایران و کره شمالی مذاکره کردیم. بعد برای دیدار با ترامپ به دفتر بیضی او رفتم. رئیس جمهوری تازه صرف ناهار با «استیون مونوین» وزیر خزانه‌داری و «تلسون پلنزر» سرمایه‌گذار شناخته شده نیویورکی تمام کرده بود.

ترامپ پشت میز موسوم به «رزولت» (Resolute) نشسته بود که بر خلاف میز کارش در دفتر نیویورک که گفته می‌شود همیشه پر از روزنامه، گزارش و یادداشت است، کاملاً خالی بود. عکسی دو نفره از من و مک مستر را در اختیار داشت و ما برای گفت‌وگو روبه روی او پشت میز نشستیم.

درباره تلاش‌ها برای لغو «اوباما کر» (طرح مشهور رئیس جمهوری پیشین آمریکا درباره نظام بهداشت و درمان و بیمه) کمی گفت‌وگو کردیم و بعد به موضوع ایران و کره شمالی بازگشتیم و عمده مسائلی را که من و مک مستر در هنگام صرف ناهار درباره آنها صحبت کرده بودیم، تکرار کردیم. ترامپ گفت: می‌دانید که من و شما تقریباً درباره همه چیز توافق داریم به جز مسأله عراق. پاسخ دادم: بله، اما حتی در این موضوع نیز موافق این امر هستیم که تصمیم اوباما برای خارج کردن نیروهای آمریکایی از عراق در سال ۲۰۱۱ افتضاح کنونی را به بار آورده است.

سپس ترامپ گفت: اکنون نه، اما در زمان مقتضی و برای یک پست مناسب از شما دعوت می‌کنم به دولت بپیوندید و شما هم موافقت می‌کنید، درست؟

من هم مثل ترامپ و مک مستر خندیدم (هر چند که از حرف ترامپ معذب شده بودم) و پاسخ دادم «مطمئناً». با این حال احساس کردم با موقعیت از مشکلی که از آن می‌ترسیدم، فرار کرده‌ام. خوشحال بودم که فشار و تعجیلی برای پذیرش یک شغل مشخص و مناسب در کاخ سفید وجود نداشت. این دیدار تقریباً کمی بیشتر از ۲۰ دقیقه طول کشید و بعد من و مک مستر آنجا را ترک کردیم و در مسیر خروج بدون اعلام قبلی، توقف کوتاهی هم در مقابل دفتر استیون بنن داشتمیم. بنن با پریباس گفت‌وگوی کوتاهی داشتمیم که در کردوب به سمت «شان اسپایسر» دبیر مطبوعاتی کاخ سفید می‌رفت. بعد با معاون رئیس جمهوری روبه‌رو شدیم که به گرمی مرا تحویل گرفت. فضای حاکم بر کردیدوها آنجا من را به یاد خوابگاه‌های دانشجویی می‌انداخت که افراد از این اتاق به آن اتاق می‌روند و از هر دری با هم حرف می‌زنند. از خودم پرسیدم: آیا این جماعت وسط بحران ناشی از تلاش‌ها برای لغو اوباما کر به‌عنوان یکی از مسائل کلیدی کمپین ترامپ در انتخابات سال ۲۰۱۶ نیستند؟

مطمئناً این همان کاخ سفیدی نبود که من در دولت‌های قبلی می‌شناختم. بدترین قسمت ماجرا حرفی بود که از مایک بنن معاون ترامپ شنیدم که گفت: بسیار خوشحالم که شما هم می‌آیید. این چیزی نبود که من فکر می‌کردم به دنبالش هستم! در نهایت حدود ساعت دو و ربع کاخ سفید را ترک کردم اما احساس می‌کردم می‌توانم کل بعدازظهر را همان جا بر سه‌ بزنم. با خودم فکر می‌کردم که این گونه مدل‌های رفتاری و ارتباطی در کاخ سفید تحت رهبری ترامپ می‌تواند تا یک دوره نامشخص ادامه یابد و تا حدی هم این طور شد. اما من ۱۰۰ روز نخست دولت ترامپ را در حالی گذراندم که در ذهن خود درباره آنچه که آمادگی اش را داشتم و آنچه که آمادگی آن را نداشتم، مطمئن بودم. به هر حال همان گونه که «کاتوی کوچک» (نویسنده و سیاستمدار رومی قرن اول پیش از میلاد) در یکی از نمایشنامه‌های مورد علاقه جورج واشنگتن اولین رئیس جمهوری آمریکا، گفته است: «وقتی فساد رواج می‌یابد و افراد ناشایست نفوذ پیدا می‌کنند، یک جایگاه شرافتمند که می‌توان به آن افتخار کرد، خزیدن به گوشه عزلت است.»

البته زندگی در عصر ترامپ شباهتی به زندگی «کاتو» یکی از شخصیت‌های داستان‌های «جوزف ادیسون» نویسنده و شاعر انگلیسی ندارد که در آن قهرمان داستان تلاش کرد از شکست جمهوری روم در مقابل جولوس سزار (رهبر نامدار سیاسی و نظامی روم معروف به دیکتاتور روم) دفاع کند. برعکس دولت جدید بیشتر شبیه محتوای ترانه معروف «هتل کالیفرنیا» اثر گروه موسیقی «ایلکتر» است؛ آنجا که می‌گوید:

«هر وقت بخواهی می‌توانی هتل پول خود را حساب کنی اما هیچ وقت نمی‌توانی اینجا را ترک کنی.»

- دوشنبه ۱۶ تیر ۱۳۹۹
- سال بیست و ششم
- شماره ۷۳۸۶

لوموند دیپلماتیک (فرانسه):

در پی قتل جورج فلوید، مردم فرانسه نیز همچون آمریکایی‌ها به خیابان‌ها رفتند. اما با این تفاوت که آنها نیز جدا از اعتراض‌ها به نژادپرستی از عملکرد پلیس کشور خود نیز ناراضی هستند. زیرا از سال ۱۹۷۷ سالانه ۱۶ نفر به دست پلیس فرانسه کشته شده‌اند.

داستان سه مرد

در سایه سرگیجه انتخاباتی ترامپ، شی و پوتین نظم آتی جهان را می‌نویسند

نداکیش - در هفته‌ای که گذشت، جامعه بین‌الملل یک بار دیگر شاهد صف‌آرایی روسیه و چین برای تعریف نظم آتی جهانی بود آن هم در شرایطی که دونالد ترامپ، رئیس جمهوری دمدمی مزاج آمریکا در همین هفته با بلاتکلیفی‌هایش بر شکل‌گیری این صف‌آرایی تأثیر گذاشت. به گزارش سایت شبکه خبری سی ان ان، در هفته گذشته ترامپ یک داغ پاک‌نشدنی برپیشانی آمریکا گذاشت. او فرصت را به ولادیمیر پوتین، رئیس جمهوری روسیه و شی جین پینگ، رئیس جمهوری چین داد تا اهداف مطلوب خود را عملی کنند. اولی با پیروزی در همه‌پرسی اصلاح قانون اساسی روسیه، عملاً رئیس جمهوری مادام‌العمر کشورش شد و دومی با تصویب و اجرای قانون امنیت ملی به غرب نشان داد که در هنگ‌کنگ این پکن است که حرف اول و آخر را می‌زند، نه آمریکا و غرب. پیام هفته گذشته پوتین و شی به جهان کاملاً روشن بود، نظم آتی جهان را شرق است که تعریف می‌کند، نه ایالات متحده آمریکا. به نظر می‌رسد هم پوتین و هم شی این دیدگاه را دارند که آمریکا نه می‌خواهد و نه توان ایستادگی مقابل آنها را دارد. در واقع، کاخ سفید ترامپ این هفته نشان داد که نه تمایل و نه توان رویارویی با پکن و مسکو را دارد. کاخ سفید ترامپ هیچ واکنشی به این اخبار که روسیه به طالبان پول داده است تا نظامیان آمریکایی را بکشد، نشان نداد.

همچنین همان‌طور که دیوید ایگناتیوس در واشنگتن پست نوشت: «پوتین خود را در میانه یک تجارت تلافی‌جویانه می‌بیند. او معتقد است آمریکا، کشور سابق او یعنی اتحاد جماهیر شوروی را نابود کرده و حالا او دوست دارد ایالات متحده تاوان این فروپاشی را بدهد. او حالا با اتکا به نتیجه همه‌پرسی، سال‌های زیادی برای تلافی کردن فروپاشی شوروی پیش رو دارد.» برخلاف اظهارات سارا متیوس، معاون سخنگوی کاخ سفید که ترامپ را «یک مذاکره‌کننده در کلاس جهانی دانسته که به‌طور مداوم از منافع آمریکا در سطح جهانی دفاع می‌کند»، مقامات ارشد سابق آمریکا می‌گویند ترامپ درگیر توهمات خود است و درباره توانایی‌اش برای مجاب کردن بهبران دیگر کشورها توهم دارد. ترامپ معتقد است که به هر طریقی که شده، با زبان خوش، با زبان سخت یا قلدری می‌تواند تقریباً هر رهبر خارجی را وادار کند مطابق میل او عمل کند اما این‌طور نیست.

آزمایش ناموفق پاتریوت آمریکا در بغداد

پارلمان عراق بابت این اقدام تحریک‌آمیز هشدار داد

زهره صفاری/ آزمایش سامانه دفاع موشکی

امریکا (پاتریوت) در منطقه سبز بغداد که ناگامی این سامانه در برابر تهاجم‌های احتمالی را نشان داد، با واکنش تند پارلمان عراق رو به روش. پارلمان عراق در بیانیه‌ای هشدار داده است، «این دست اقدامات تحریک‌آمیز است و باید متوقف شود.»

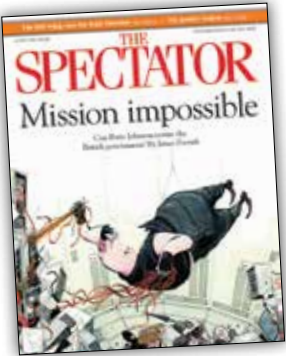
به گزارش «امپل ایست پرس»، در این مانور آزمایشی که با مجوز دولت «الکاظمی» سامگاه شبه در محدوده استحکامات منطقه سبز بغداد و در منطقه «الخضراء» انجام شد، نظامیان آمریکایی از هلیکوپترهای آپاچی و موشک‌های واقعی بهره‌برده بودند و سیستم موشکی و پدافند پاتریوت هر دو از داخل محوطه سفارت آمریکا در بغداد هدایت می‌شدند. «العربییه» در توصیف این مانور چنین وحشت‌شده: «برخی منابع نیز از انجام شدن یک کودک در این رخداد خبر دادند. بنا بر اعلام رسانه‌های عراقی، آمریکایی‌ها که به‌ویژه از آغاز سال جاری و پس از ترور فرماندهان نظامی ایران و عراق، بارها با شلیک راکت‌هایی از مواضع شبه نظامیان تهدید شده‌اند، برای دفع حملات، اقدام به قرار دادن این پدافند در نقاط مختلف عراق کردند. موضوعی که بارها مورد نقد گروه‌های عراقی قرار گرفته است، اما مانور اخیر جدی‌ترین

فریاد حریف – منطق ظریف

منافع ملی به دوران خود آگاهی‌ملت‌ها درباره حقوق شان در عرصه دور از دسترسی به نام سیاست خارجی بر می‌گردد و زمانی این اصل مجوز و مفر تصمیم‌گیری‌ها قرار گرفت که رقابت بر سر «سود» و «قدرت» به قانون‌طلبی مناسبات دولتها تبدیل شد. فصل مشترک بامنازج، پاسداشت تأمین منافع ملی است اگر چه تحقق آن بسته به ماهریتی حریفان یا مدعیان، در دوگانه

اسپکتیتور (بریتانیا):

بوریس جانسون نزدیک به ۴ سال زمان پیش روی خود دارد و در این مدت باید کشور را به سامان برساند. اما آیا او که در پرونده کووید ۱۹ کارنامه موفقی برای خود به جا گذاشت، واقعاً می‌تواند تدبیری برای حل بحران اقتصادی بریتانیا ببندیشد و امیدها را به یأس تبدیل نکند؟

نیشن (امریکا):

میزان بودجه پلیس آمریکا تبدیل به یکی از مسائل مهم این کشور شده است. در حالی که نارضایتی از پلیس بالا است، برخی ایالت‌ها درصدد هستند با کاهش بودجه پلیس، بودجه بیشتری صرف کرونا کنند. اما عملاً هنوز اقدامی که رضایت مردم را در پی داشته باشد، صورت نگرفته است.

CNN

ترغیب کند، نگذارند تکنولوژی نسل پنجم هوآوی چین وارد کشورشان شود. اما متحدها آمریکا نمی‌خواهند با ترامپ همسو شوند زیرا از یک سو قدرت تجاری چین را درک کرده‌اند و از سوی دیگر روابطشان با آمریکا خراب شده است. همین هفته جاری بود که انگل‌ا مرکل، صدراعظم آلمان پس از دعای لفظی تلفنی با ترامپ، آشکارا اعلام کرد که تاکتیک‌های واشنگتن درباره چین را نمی‌پذیرد. مرکل گفت: «۲۷ کشور عضو اتحادیه اروپا آنقدر قوی هستند که بتوانند خودشان بدون حضور آمریکا با چین توافق‌های جاه‌طلبانه امضا کنند.»

بنابراین هنگامی که ترامپ در این توهم بود که به خاطر رویپویش‌اش با چین بر سر سیاست‌های تجاری، جاسوسی‌های اقتصادی و سرقت‌های اطلاعاتی تشویق می‌شود، اروپا تاکتیک‌های او را بشدت مورد انتقاد قرار داد و حالا تمام این چیزها در محاسبات شی مورد بررسی قرار خواهد گرفت. شی پس از آن تصمیم خواهد گرفت که ترامپ را یک تهدید خارجی و مانع برای صعود چین به عنوان ابرقدرت جهانی قلمداد کند یا هوشمندانه‌تر به دشمنی با واشنگتن ادامه دهد. به نظر می‌رسد شی خود را برای گزینه دوم آماده کرده است و از این رو انتخاب کرد که همین حالا مقابل خیزش‌های هنگ‌کنگ بایستد. سؤالی که تاریخ‌نگاران در آینده خواهند پرسید، این خواهد بود که چگونه دوره ریاست جمهوری ترامپ بر تصمیمات شی و پوتین اثر گذاشت بلکه این خواهد بود که توهمات ترامپ بود که جهان را به نفع شی و پوتین تغییر داد.

■ **دسردی متحدها از کاخ سفید ترامپ**

در همین راستا دولت ترامپ می‌کوشد متحدها خود را

al arabia

که در دو هفته گذشته با حملات متعدد جنگنده‌های این کشور به مناطق کردنشین به اوج خود رسیده، به نوشته «عرب نیوز» با هشدار جدی بغداد روبه‌رو شده است. مقامات عراقی که به خاک عراق انتقاد دارند، بازرسی ترکیه در خاک عراق انتقاد دارند، اقدام ترکیه را نقض حاکمیت عراق دانستند. در همین راستا، حضور نظامیان عراقی در مرزها نقویت شده تا مانع نفوذ بیشتر ترکیه به این کشور شوند.

در پی این اقدامات، دولت عراق در بیانیه‌ای، خواستار توقف فوری حملات به شمال این کشور شد. به نوشته «بغداد الیوم» در این بیانیه آمده است: «ترکیه از مدتی پیش حملات متعددی در خاک عراق داشته است که ما علاوه بر محکومیت این اقدامات که به روابط مستحکم، دوستانه و درازمدت دولت دوست، ضربه می‌زند، مداخلات ترکیه را تجاوز به حاکمیت، جان و اموال و دارایی‌های شهروندان عراقی می‌دانیم.»

این‌گونه اقدامات آمریکا در خاک عراق

شده است. این در حالی است که بسیاری از گروه‌های مبارز و مقامات عالی‌رتبه بغداد خواستار خروج نظامیان آمریکایی از خاک این کشور هستند.

سراسر گزارش «ایرنا»، «بغداد الیوم» نوشت: «محمد آل رضا»، رئیس کمیسیون امنیت و دفاع پارلمان عراق از نخست‌وزیر این کشور به عنوان فرمانده کل قوا و دیگر فرماندهان عملیات مشترک این کشور خواست، موضعی جدی نسبت به این حادثه داشته باشند: «دولت عراق موظف به حمایت از سفارتخانه‌ها و مراکز دیپلماتیک واقع در این کشور از سوی همه گروه‌ها است. اما شلیک موشک در داخل سفارتخانه که امروز اتفاق افتاد غیر قابل است. نمی‌توان باور کرد سفارتخانه‌های منطقه سبز بغداد، پادگان شده‌اند و سامانه پاتریوت نیز در آن قرار دارد.»

■ **ضرب الاجل به ترکیه**

مداخلات ترکیه در منطقه شمالی عراق

منتخبان آنها مواضع دیپلماتیک آن ملت را رقم می‌زند. منافع ملی از آن جهت که بالاترین خیر و مصلحت است بر هر اصل دیگری تقدم دارد و در صحنه اجرا و عمل این قابلیت را دارد که ملاحظات و موانع بازدارنده را از مسیر مجریان بردارد.

با این وصف، اتفاقاتی که در برهه کنونی در قالب جالش برخی جناح‌ها با بدیهی‌ترین اصول سیاست خارجی مردم سالار دیده می‌شود نشان از آن دارد که فاصله‌ای جدی تانهادینه شدن ترجیح منافع ملی بر جناحی داریم. آنچه روز گذشته در صحن بهارستانی حادث شد نمونه‌ای بارز از این ادعاست که برخی دانسته یا ندانسته تضعیف رکن پایداری دولت و پوترین نظام در عرصه بین‌المللی را با هدف کسب منافع زودگذر جناحی فرصتی مغتنم شمردند آن هم به نام دفاع از ملت!

از ارزش‌های متغیر تا گرانی فراینده

زندگی سخت در زیمبابوه

وصال روحانی/ زندگی در زیمبابوه هر روز سخت‌تر می‌شود و با کاهش ادامه‌دار بهای ارز این کشور در معادلات جهانی و تورم رو به ازدیاد در بازار معاملات، مردم این کشور آفریقایی شاهد محو تدریجی اندوخته‌های خود طی روزها و هفته‌های اخیر بوده‌اند و بدتر اینکه راه حل عاجلی هم برای این عارضه در دسترس آنها نیست.

به گزارش سایت شبکه خبری «الجزیره»، بیشتر شدن فقرا در جامعه زیمبابوه که محصول کمتر شدن فرصت‌های کاری و رسیدن نرخ بیکاری به رقم هولناک ۹۰ درصد و کم رونقی مشاغل و کسب و کارهای موجود است، مردم این کشور را به ابراز نگرانی شدید پیرامون شرایط فعلی وا داشته است. تافازوا چاک‌وارا ۲۷ ساله که یک مغازه‌دار جزء در شهر هراره پایتخت این کشور است، می‌گوید: «همین مغازه کوچک و پول اندکی که به دست می‌آورم، باعث شده کمی وضع بهتر شود.» درآمد چاک‌وارا از این مغازه بیشتر از ۳ دلار در هر روز، معادل سه نان باگت نیست. در سال ۲۰۰۹ دولت وقت زیمبابوه، ارز رسمی و رایج این کشور را معلق ساخت و از ارزهای سایر کشورها با ادغامی از آنها بهره گرفت تا شاید اقتصاد بیمار خود را درمان کند اما ورود دلار آمریکا به معاملات رایج در زیمبابوه «آمد» نداشت زیرا برای سیستم بانکی این کشور به جای سهولت، پیچیدگی ایجاد و شرایط بازار را خراب کرد.

در ماه فوریه سال ۲۰۱۹ هم ترکیب غربی از ارز رسمی زیمبابوه و دلار آمریکا که آن را «زیم‌دالر» نامیدند، جواب نداد و موجب گشایش در فعالیت‌های اقتصادی نشد. به همین سبب در ژوئن همین سال یک ارز تازه که ظاهراً فاقد هر ارتباط خارجی بود اما «دالر جدید زیمبابوه» نامیده می‌شد، به عرصه معاملات تزریق شد و در دست‌های مردم قرار گرفت که آن هم موجب تحولی خاص نشد. از همه بدتر عوارض برخاسته از بسط

ویروس کرونا در این کشور و لطمات فراوان آن به شغل‌های جزء «آزاد» مانند دستفروشی و خرید و فروش اجناس گاه غیرمجاز بوده که سبب شده تعداد بیکارها و مستمندان بیشتر و فضای عمومی کشور ناامیدانه‌تر شود. درست است که حکومت زیمبابوه هفته گذشته حقوق کارمندان دولت را ۵۰ درصد افزایش داد اما چون قیمت اجناس در این کشور همین میزان رشد داشته، افزایش مذکور کم‌تأثیر بوده است. اتحادیه پرستاران زیمبابوه این هفته با انتشار بیانیه‌ای، متذکر شده حقوق ۳۳ «دالر زیمبابوه»‌ای هر پرستار در ماه برای گذران امورشان اصلاً کفایت نمی‌کند و آنها و شوهران‌شان مجبورند به شغل‌های دوم و سوم روی بیاورند که پول آنها هم «بیخور و نمیر» است. وقتی در نظر بگیریم که این اتحادیه ۱۵ هزار نفری به لحاظ مالی از مجامع خوشبخت در زیمبابوه به حساب می‌آید، درمی‌یابیم که وضع سایر قشرها تا چه حد می‌تواند فلاکت‌بارتر باشد. در همین ارتباط استیفش چوما، سخنگوی عمده‌ترین حزب مخالف دولت می‌گوید: «سیاست‌های ترکیبی و معاملات تجاری مبتنی بر ارزهای خارجی دوا۱ی مردمی ما نیست و فقط یک تسکین‌دهنده کوچک و موقتی است. متأسفانه ما شاهد تصمیم‌گیری‌های اقتصادی غلطی هستیم که هیچ تدبیر و تعقل مثبتی در آن رویت نمی‌شود و فقط تقلید کورکورانه از ابتکارات سایر کشورها است. واقعیت امر این است که دولت امرسون ماناگوا (رئیس جمهوری زیمبابوه که از سال ۲۰۱۷ جانشینن رابرت موگابه رهبر دیرپای این کشور شده) قدرت حل مشکلات را ندارد و به جای تنش‌زدایی، فقط بحران‌سازی می‌کند.»

■ **یسرائیل هیوم:** دولت امریکا خبر داد، درباره طرح رژیم صهیونیستی برای الحاق بخش‌هایی از کرانه باختری ظرف ۴۵ روز آینده تصمیم‌گیری می‌کند.

■ **فرانس پرس:** عبدالمجید تبون، رئیس جمهوری الجزایر از فرانسه خواست تا بابت اشغالگری دوران استعمار عذرخواهی کند.

■ **المیادین:** محمد فهمی، وزیر کشور لبنان، ترکیه را به انجام تحرکاتی در این کشور برای متشنج کردن اوضاع متهم کرد.